

Gelukkige Verjaardag

Jan wil niet meer. Hij is nochtans goed bezig in het spoor van Eric, maar zijn negenenvijftigste verjaardag is er te veel aan geweest. Jan wil niet meer verjaren.

"Ik wil niet meer verjaren, 't is gedaan." – Hij heeft het me zelf gezegd.

"Maar allee, Jan, ge weet niet wat ge gaat missen", riposteerde ik, niet goed wetend hoe te reageren.

"Neen neen," zei Jan, "ik ben helemaal overtuigd. Toet⁽¹⁾, alzo verjaren, telkens eentje minder, dat zie ik wel nog zitten, maar zoals ik nu bezig ben..."

(1) Zoals reeds eerder in deze Kronieken benadrukt –wij durven zelfs beweren met klem – is Toet een koosnaam voor rollend materieel van de vereniging NMBS – Nu Met Bobbejaan Schoepen. Het is echter boter aan de galg om dat Jan proberen diets te maken. Die koeterwaalst er koppig op los, in de laatste rechte lijn op weg naar de DMC club (Dement Maar Content). Nog chance dat er geen haar op zijn Spaans staat.

"Maar Jan, wa zegde gij nu, ge gaat toch nie..."

... Depressief worden ? 't Was er bijna uit, maar ik kon nog net op tijd op mijn tong bijten.

"Ge zoudt er depressief van worden, van al dat verjaren. Kijk naar Eric – dáár zit ie, een beetje verd... nee, links, ja, daar – die is er al 67. En hij gaat nooit zo oud worden als hij er uit ziet..."

Ja, zeg, Jan ! Zegt dat dan meteen, hé zeg ! Dan moest ik niet op mij tong bijten !

Toen deed Jan iets wat ik hem nog nooit had zien doen. Hij nam zijn (tweede) nog volle glas Picon, zette het tegen zijn lippen, en dronk het in één keer uit. Hij pufte eens, lachte gelijk een Mexicaan zijn hagelwitte tanden bloot, die fel schitterden tegen de bronzen achtergrond van zijn gelaat, en maakte een V-teken met zijn rechter hand. Hij zwaaide heftig naar de waard, die met een veelbetekenende blik en getuite lippen te kennen gaf dat ze er zó aankwamen.

"*Encore deux Picons pour ce Flammin là... on va rigoler !*" Je kon het hem luid horen denken, doorheen het kabaal van zo'n vijftig wielertoeristen heen.

Want kabaal was er. Zeker in de tweede ronde... Eén van de toogtrouwe klanten zat met beide vuisten in zijn oren, wat niet belette dat zijn ogen wit-zwart-wit ronddraaiden in hun kassen. Hij schakelde ten einde raad over van zijn zondagse *chope* naar Apollinaris, klutste er een paar Aspirines en Dafalgans in, deed Jan achter, en salamanderde het hele zootje. Dikke zweetdruppels gleden van de stress langs zijn slapen, neus en kin. Even overwoog hij om vervroegd naar moeder de vrouw te gaan, maar aangezien het daar niet veel beter zou zijn, volhardde hij in de boosheid, miek het V-teken, en bestelde.

Jan dacht dat het naar hem was, wuifde meteen ook V-krachtig terug, waarop de patron bedenkelijk de wenkbrouwen fronste en aan het mengen sloeg.

"Ah oui, on va *bien* rigoler avec ce type là..."

Voor wie zou denken dat het uit de hand aan het lopen was, heeft het mis. 't Is te zeggen, dat uit-de-hand-lopen moest nog komen. Niemand die daar beter kon voor zorgen dan Frank. Frank – doorgaans een schuchtere jongen, die graag in de luwte toeft – rijdt de laatste tijd erg sterk, à la Schleck, en volgens *radio corridor* zou hij connecties aangeknoopt hebben met een of andere Spaanse wonderdokter. Via Jan. Jan die niet meer wil verjaren.

Frank zag Jan met zijn twee vingers in de lucht paraderen, en dacht op zijn beurt dat het naar hem was. Hij zwaaide enthousiast terug, waarop onze voorzitter – die in een gulle bui op het punt stond een rondje te geven – gevat reageerde, en Frank in het gat stak. Onze voorzitter vroeg het woord, en roemde lyrisch de deugden en gaven van Frank, al dan niet vermeend. Deze wist eerst niet waar hij het had, maar raakte aldra danig ontroerd, taste in de achterkant van zijn koerstruitje, en riep gesmoord, met een krop in de keel : "*Tournée générale !*"

Daarop brak spontaan een daverend applaus los, en een gejoel en gejuich als had Frank daarnet Fortis en Dexia en KBC en Opel gered. De jonge waardin, even welgevormd als haar vader, maar dan op andere plaatsen, zag het allemaal gebeuren. Pas toen onze ondernemende voorzitter de nieuwe clubleden bij wijze van doop met dat pertig ding op de foto wou, kon voor haar de pret niet meer op. "Papa, je peux... ?" piepte ze nog *pro forma*, maar de meute stuwde ze reeds mee naar buiten.

In de hoek zat Jan, met een achtste Picon-vin-blanc, en zijn V-teken in de neus. Vóór hem lag een kasticket.

"Gaat het een beetje, Jan ?" – ik, voorzichtig.

"Die rekening, jong, die rekening die ik moet betalen... hebde die gezien ?"

(Het staat hier schoner geschreven dan dat het er bij Jan uit kwam).

"Neen ik, maar danke stijf, Jan, ge moest dat niet gedaan hebben."

Dat laatste meende ik aan geen kanten, maar wat doet een mens in zo'n situatie. Ge zoudt voor minder niet meer willen verjaren !

En ik had het beter niet gezegd ook, want Frank had het toch wel gehoord zeker ?!

Hij grabbelde het papiertje van voor Jan zijnen neus, (ik stond er bij en) hij keek er naar, en hij viel slaglings achterover. Slechts de waardin zou er achteraf in slagen om hem te reanimeren. Na de fotosessie uiteraard.

---oooOOOooo---